



Arrest

nr. 94 668 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2012 met refertenummer 21609.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn.

U kreeg in 2002 problemen met personen die uw stiefvader Oleg als politieofficier had opgesloten en die hem zochten omdat ze wraak wilden nemen.

Uw stiefvader en nadien uw moeder hadden Oekraïne in 2002 verlaten en waren naar Tsjechië gevlucht.

Na hun vertrek viseerden hun vervolgers u en uw grootmoeder stuurde u in september 2003 naar uw moeder en stiefvader in Tsjechië.

U vroeg in Tsjechië asiel aan, maar deze asielprocedure werd negatief beoordeeld.

In Tsjechië veranderde u van geloof en werd u moslim.

Uw familie kon uw geloofskeuze niet appreciëren en zij keerden zich tegen u. U verliet in april 2005 Tsjechië en u kwam naar België waar u op 11 april 2005 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Op 29 september 2005 nam het Commissariaat-generaal inzake uw aanvraag een bevestigde beslissing van weigering van verblijf. De beroepsprocedure bij de Raad van State werd op 17 februari 2010 afgesloten met afstand van geding. Ook uw aanvraag voor een medische regularisatie en uw aanvraag voor een regularisatie om humanitaire redenen werden geweigerd. Na de negatieve beslissing bij de Raad van State besloot u een tweede asielaanvraag in te dienen. U deed dit op 1 december 2010. U werd voor gehoor bij het Commissariaat-generaal opgeroepen, maar omdat uw adreswijziging niet was doorgegeven ontving u deze uitnodiging niet en gaf u bijgevolg geen gevolg aan de convocatie door het Commissariaat-generaal. Daarop nam het Commissariaat-generaal op 21 december 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In mei 2012 vernam u van de gemeente waar u verbleef dat uw tweede asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal was afgesloten en u diende op 4 juli 2012 voor de derde maal een asielaanvraag in. U verklaarde dat u niet was terug gekeerd naar Oekraïne. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor uw derde asielaanvraag legde u de drie convocaties voor die u ook had voorgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag. U gaf tevens aan dat u van uw grootmoeder vernam dat zij nog steeds werd lastiggevallen door personen die uw stiefvader en u zochten. Bovendien ontving uw grootmoeder 1 à 2 maal per jaar convocaties op uw naam van de politie. U verwees opnieuw naar uw moslimgeloof en was van oordeel dat uw geloof in Oekraïne niet zou aanvaard worden. Ter staving van uw tweede en derde asielaanvraag legde u drie politieconvocaties voor die dateren van 2003, 2004 en 2010. Uw advocaat legde een artikel van Amnesty International voor over Oekraïne."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter erop gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag op 29 september 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf kreeg aangezien uw problemen in hoofddorde (problemen met criminelen om redenen van wraak) van gemeenrechtelijke en private aard zijn, zonder connotatie met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie namelijk etnie, nationaliteit, religieuze of politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U werd erop gewezen dat u onvoldoende pogingen had ondernomen om voor deze problemen bescherming te zoeken in Oekraïne, zodat evenmin kon worden afgeleid dat u omwille van een van voornoemde criteria geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming door de Oekraïense autoriteiten. Daarbij ondermijnde uw laattijdig vertrek uit Oekraïne de ernst van uw beweerde vrees. Betreffende uw geloofsverandering werd opgemerkt dat in Oekraïne er geen sprake is van vervolging van personen die zich tot de islam hadden bekeerd. Als nieuwe elementen voor uw tweede en ook derde asielaanvraag verwees u naar de drie politieconvocaties op uw naam en naar de zoektocht bij uw grootmoeder van personen – mensen die uw stiefvader had opgesloten en vrienden van hen – naar u en uw stiefvader. Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Integendeel werden bijkomende vaststellingen gedaan die verder afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielmotieven. Zo dient het onaannemelijk te worden genoemd dat u nog steeds vrijwel geen informatie kan verschaffen over de criminelen die uw stiefvader en u viseren en die uw grootmoeder nog steeds lastigvallen. U verweest zeer algemeen en vaag naar personen die uw stiefvader in zijn functie als politieagent had opgesloten, en aan wiens pogingen om hem om te kopen hij had weerstaan. U noemde hen bandieten (CGVS 25/07/2012 p. 3, 4, 8). Echter u kan over deze personen geen verdere informatie geven, noch enigszins concreet maken wie de personen zijn, of omwille van welke omstandigheden uw stiefvader deze personen had opgesloten. Verder had u, nadat u in 2003 Oekraïne had verlaten en bij uw moeder en stiefvader verbleef, hen geen

vragen gesteld, geen informatie gevraagd over wie deze personen waren (CGVS 25/07/2012 p. 8). Noch had u vragen gesteld aan uw grootmoeder over de mensen die haar nog steeds bedreigen. U gaf enkel aan dat uw grootmoeder u verteld had dat ze komen met bedreigingen en dat ze u en uw stiefvader zoeken. U verduidelijkte zelfs dat deze personen regelmatig komen, een keer om de twee maanden. Verdere details over het verloop van deze bezoeken kon u niet aangeven.

U beweerde dat uw grootmoeder tegen deze personen klacht was gaan neerleggen, echter u wist niet hoeveel maal uw grootmoeder een klacht had neergelegd, noch wanneer uw grootmoeder klachten was gaan neerleggen, zelfs niet in welk jaar (CGVS 25/07/2012 p. 9).

Gezien u deze personen vreest en u omwille van hun zoektocht naar onder meer u uw land hebt verlaten en een derde asielaanvraag hebt ingediend, is het redelijk te verwachten dat u deze personen meer kan situeren of concreet maken. Tevens is het redelijk te verwachten dat u meer pogingen ondernam om over hen meer informatie te vernemen.

Dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt eveneens de ernst van uw beweerde vrees.

Ook werd vastgesteld dat u niets weet dat uw bewering dat de politie zou samenwerken met deze criminelen en u daarom zou convoqueren, zou kunnen staven. U gaf zelf aan dat deze bewering louter een vermoeden is (CGVS 25/07/2012 p. 8). U weet ook niet waarom u wordt geconvoqueerd (CGVS 25/07/2012 p. 7).

Daarbij moet vastgesteld worden dat u onvoldoende pogingen ondernam om meer informatie te krijgen over deze convocaties of over het feit dat naast u ook uw stiefvader werd opgeroepen. U verwees er naar dat u van uw grootmoeder het bestaan van deze convocaties vernam. Uw grootmoeder had aan de personen die de convocaties overhandigden en aan de wijkagent gevraagd waarom u werd opgeroepen maar zij had geen informatie hierover gekregen. Waarom uw grootmoeder niet via andere kanalen, en in de eerste plaats via de vroegere collega's van uw stiefvader, navraag heeft gedaan naar het waarom van deze convocaties, wist u dan weer niet (CGVS 25/07/2012 p. 8).

U had haar alvast niet gevraagd om verdere stappen te ondernemen om hiervoor meer informatie te bekomen. U liet weten dat u niet op de hoogte was of uw stiefvader ook convocaties had ontvangen, nochtans beweerde u dat uw grootmoeder in tegenstelling tot u nog contact met uw familie had (CGVS 25/07/2012 p. 5, 6).

Gezien het belang van deze convocaties voor de inschatting van uw vrees is het redelijk te verwachten dat u, of uw grootmoeder op uw verzoek, verdere pogingen zou ondernemen om meer informatie over deze convocaties te krijgen. Of om na te gaan of naast u nog andere personen van uw familie werden opgeroepen.

Dergelijke nalatige handelingen ondermijnen verder de ernst van uw beweerde vrees.

In het verlengde van voorgaande onwetendheden, zowel aangaande de criminelen die u zouden vervolgen, als aangaande de beweegredenen achter de politieconvocaties, is het met name van belang erop te wijzen dat u betreffende de inhoud van de drie neergelegde politieconvocaties onaannemelijk weinig op de hoogte bent.

U slaagt er enkel in om aan te geven dat u in 2003, 2004 en 2010 werd opgeroepen en dit in de hoedanigheid van getuige. U vermeldde algemeen dat op de convocaties uw naam stand, de plaats waar u naar toe zou moeten gaan en de datum.

Echter bleek u niet te weten of in de convocaties wordt vermeld in welke zaak u als getuige werd opgeroepen, laat staan dat u zou weten in welke zaak. De naam van de persoon in wiens zaak u als getuige werd opgeroepen, herkende u daarbij geheel niet (CGVS 25/07/2012 p. 12, 13).

Gezien uw gebrek aan kennis over de criminelen die u zouden vervolgen, gezien uw ongefundeerde bewering dat de politie door middel van deze convocaties de belangen van deze criminelen zou dienen, kan het vastgestelde gebrek aan kennis over relevante informatie van deze convocaties op geen enkele manier aannemelijk worden genoemd.

Uw onwetendheid over deze convocaties en uw gebrek aan interesse in deze convocaties ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van uw beweerde vrees.

Bovendien is het merkwaardig, zoals u zelf opmerkte tijdens uw gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken, dat de autoriteiten een convocaties anti dateren, met name u werd opgeroepen op 17 september 2003, terwijl deze convocatie werd afgegeven op uw adres op 18 september 2003. Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van deze convocatie.

U verwees tijdens het gehoor opnieuw naar uw geloofsovertuiging en naar uw vrees dat u omwille van uw geloofsovertuiging problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Oekraïne (CGVS 25/07/2012 p. 14).

Vastgesteld moet worden dat u deze vrees baseert op uw ervaringen die had opgedaan voor uw vertrek uit Oekraïne in 2003 en bijgevolg zijn uw ervaringen niet actueel.

U verklaarde bovendien dat u via de media, via computer informatie had gezocht over hoe moslims werden behandeld in Oekraïne maar dat u niet had gelezen dat moslims in Oekraïne werden onderdrukt (CGVS 25/04/2012 p. 14, 15).

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat in Oekraïne er wel sprake kan zijn van sociale discriminatie van onder meer moslims maar dat de autoriteiten de religieuze vrijheid respecteert zowel in de wetten als in de praktijk.

Bijgevolg kan evenmin betreffende uw geloofsovertuiging besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aldus dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt de door u verklaarde asielmotieven aannemelijk te maken.

Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde convocaties werden hierboven reeds gemotiveerd en vermogen niet om de vaststellingen uit uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Het artikel van Amnesty International dat uw advocaat voorlegde is een algemeen rapport.

Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties toont niet aan dat u in Oekraïne werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het artikel bevat alvast geen informatie die bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling roept verzoeker in zijn verzoekschrift van 14 september 2012 een schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de vaststelling van de commissaris-generaal dat de nieuwe elementen, met name de drie politieconvocaties op verzoekers naam en het gegeven dat hij nog steeds gezocht wordt, niet van aard zijn om de besluiten van de eerste asielaanvraag te wijzigen.

Volgens verzoeker tonen de nieuwe elementen wel degelijk aan dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de vaststelling dat hij geen nadere informatie kon verschaffen over de criminelen die zijn stiefvader en hemzelf viseren en die zijn grootmoeder nog steeds lastigvallen, dat hij geen details kon geven over de bezoeken bij zijn grootmoeder en niet kon duiden wanneer zijn grootmoeder klacht neerlegde tegen die criminelen, laat verzoeker gelden dat hij (zie het verzoekschrift, p. 4) "*niet in staat (is) de criminelen waarvan sprake bij naam te noemen om reden dat deze mensen zichzelf nooit hebben geïdentificeerd*" en dat hij "*wel degelijk aangegeven (heeft) dat deze criminelen de mensen betreffen die problemen hadden met zijn schoonvader (zie gehoorverslag dd. 25.07.12 GCVS)*" en "*deze mensen vroeger opgesloten (waren) door zijn schoonvader –die niet meedeelde aan de heersende corruptie- en na hun vrijlaten wraak (wilden) nemen op zijn schoonvader*".

Verzoeker wijst er tevens op dat hij wist te vermelden dat zijn grootmoeder één keer per twee maanden bezoek krijgt, waarbij naar hem navraag wordt gedaan en tegen hem bedreigingen worden uitgesproken, ook tegen zijn stiefvader en tegen zijn grootmoeder. Hij verwijst hiervoor naar het verhoorverslag van 25 juli 2012.

Verzoeker verklaart tevens dat (zie het verzoekschrift, p. 4) "*verzoekers grootmoeder zich hiervoor tot de wijkagent (heeft) gewend om een klacht neer te leggen*."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zijn bewering dat de politie samenwerkt met de criminelen en ze hem om die reden oproepen, niet kon staven, dat hij geen nadere informatie kon geven omtrent de convocaties en dat hij aan zijn grootmoeder evenmin had gevraagd om verdere informatie, antwoordt verzoeker dat het feit dat hij stelde dat de politie samenwerkt met criminelen in zijn land van herkomst, algemeen bekend is en voegt er aan toe dat corruptie er ook schering en inslag is.

Wat betreft het gebrek aan informatie wijst verzoeker erop dat aan diens grootmoeder niet meer informatie gegeven werd dan dat hij telkens als getuige werd opgeroepen.

Aangaande de gebrekkige kennis van verzoeker betreffende de inhoud van de convocaties en het feit dat de oproeping van 17 september 2003, terwijl de afgifte van 18 september 2003 dateert, waardoor in hoofde van de commissaris-generaal twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van die convocatie, stelt verzoeker dat hij (zie het verzoekschrift, p. 4) *“wel degelijk (wist) te vermelden dat hij opgeroepen werd in hoedanigheid van getuige”* en dat *“tijdens het verhoor voor het CGVS hij niet geconfronteerd (werd) met het gegeven dat de ene convocatie werd afgegeven op 18.09.03 terwijl deze dateert van 17.09.03 zodat hij niet in de mogelijkheid was hieromtrent nadere uitleg te geven op het moment van het verhoor voor het CGVS.”*

Met betrekking tot de geloofsovertuiging van verzoeker, waarover de commissaris-generaal stelde dat de ervaringen van verzoeker niet actueel zijn, en dat uit het administratief dossier blijkt dat er wel sprake is van een sociale discriminatie van moslims, doch dat de autoriteiten de religieuze vrijheid respecteren, wijst verzoeker erop dat hij reeds benadrukt heeft dat mensen die zich zoals hij tot de Islam hebben bekeerd, wél vervolgd worden in Oekraïne.

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn bekering tot de Islam door de commissaris-generaal niet betwist wordt; dat hij verduidelijkt heeft dat zijn bekering in het bijzonder uiterst problematisch is gezien hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn legerdienst nog dient te vervullen; hij vermeldt dat hij melding heeft gemaakt van een moslim die werd vermoord wegens zijn religie toen hij zijn dienstplicht vervulde.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste in de bestreden beslissing geen gewag te hebben gemaakt van zijn nog te vervullen dienstplicht en dit asielmotief derhalve niet te hebben onderzocht.

Verzoeker meent dat uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en zijn asielaanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker een schending op van de motiveringsplicht, meer bepaald van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij de motieven waarop de weigering is gebaseerd, reeds weerlegd heeft, waardoor hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, gelet op de convocaties zal worden opgepakt en hem foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, temeer gelet op zijn moslimreligie.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat uit het voorgelegde rapport van “Amnesty International” blijkt dat de politie zich in zijn land van herkomst schuldig maakt aan mishandelingen.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens om hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat de nieuw aangebrachte elementen, met name de drie politieconvocaties en zijn verklaring dat hij en zijn stiefvader nog werden gezocht door de personen die zijn stiefvader had opgesloten, de besluiten genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, niet kunnen wijzigen.

Ten eerste stelde de commissaris-generaal een gebrekkige kennis vast in hoofde van verzoeker: *“Zo dient het onaannemelijk te worden genoemd dat u nog steeds vrijwel geen informatie kan verschaffen over de criminelen die uw stiefvader en u viseren en die uw grootmoeder nog steeds lastigvallen.*

U verweest zeer algemeen en vaag naar personen die uw stiefvader in zijn functie als politieagent had opgesloten, en aan wiens pogingen om hem om te kopen hij had weerstaan. U noemde hen bandieten (CGVS 25/07/2012 p. 3, 4, 8).

Echter u kan over deze personen geen verdere informatie geven, noch enigszins concreet maken wie de personen zijn, of omwille van welke omstandigheden uw stiefvader deze personen had opgesloten. Verder had u, nadat u in 2003 Oekraïne had verlaten en bij uw moeder en stiefvader verbleef, hen geen vragen gesteld, geen informatie gevraagd over wie deze personen waren (CGVS 25/07/2012 p. 8). Noch had u vragen gesteld aan uw grootmoeder over de mensen die haar nog steeds bedreigen. U gaf enkel aan dat uw grootmoeder u verteld had dat ze komen met bedreigingen en dat ze u en uw stiefvader zoeken. U verduidelijkte zelfs dat deze personen regelmatig komen, een keer om de twee maanden.

Verdere details over het verloop van deze bezoeken kon u niet aangeven. U beweerde dat uw grootmoeder tegen deze personen klacht was gaan neerleggen, echter u wist niet hoeveel maal uw grootmoeder een klacht had neergelegd, noch wanneer uw grootmoeder klachten was gaan neerleggen, zelfs niet in welk jaar (CGVS 25/07/2012 p. 9).

Gezien u deze personen vreest en u omwille van hun zoektocht naar onder meer u uw land hebt verlaten en een derde asielaanvraag hebt ingediend, is het redelijk te verwachten dat u deze personen meer kan situeren of concreet maken. Tevens is het redelijk te verwachten dat u meer pogingen ondernam om over hen meer informatie te vernemen.

Dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt eveneens de ernst van uw beweerde vrees.”

Verzoeker voert aan dat de criminelen zichzelf nooit voorgesteld hebben waardoor hij dan ook niet in staat is om hen bij naam te noemen. Hij herhaalt dat deze criminelen de mensen betreffen die problemen hadden met zijn stiefvader naar aanleiding van hun opsluiting door zijn toedoen, dat zijn grootmoeder een keer per twee maand bezoek kreeg van deze mensen, die zowel ten aanzien van verzoeker en zijn stiefvader, als ten aanzien van zijn grootmoeder bedreigingen uitten en dat zijn grootmoeder zich tot de wijkagent heeft gewend om een klacht neer te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verklaringen dat het normaal is dat hij slechts een paar van de leden van de beweging kent, aangezien het een clandestiene organisatie betreft waarvan de leden tot geheimhouding verplicht worden, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden band tussen de politie en de criminelen enerzijds, en zijn gebrekkige kennis omtrent de inhoud van de convocaties, stelde de commissaris-generaal vast: *“Ook werd vastgesteld dat u niets weet dat uw bewering dat de politie zou samenwerken met deze criminelen en u daarom zou convoqueren, zou kunnen staven. U gaf zelf aan dat deze bewering louter een vermoeden is (CGVS 25/07/2012 p. 8).*

U weet ook niet waarom u wordt geconvoqueerd (CGVS 25/07/2012 p. 7).

Daarbij moet vastgesteld worden dat u onvoldoende pogingen ondernam om meer informatie te krijgen over deze convocaties of over het feit dat naast u ook uw stiefvader werd opgeroepen. U verwees er naar dat u van uw grootmoeder het bestaan van deze convocaties vernam. Uw grootmoeder had aan de personen die de convocaties overhandigden en aan de wijkagent gevraagd waarom u werd opgeroepen maar zij had geen informatie hierover gekregen.

Waarom uw grootmoeder niet via andere kanalen, en in de eerste plaats via de vroegere collega's van uw stiefvader, navraag heeft gedaan naar het waarom van deze convocaties, wist u dan weer niet (CGVS 25/07/2012 p. 8).

U had haar alvast niet gevraagd om verdere stappen te ondernemen om hiervoor meer informatie te bekomen. U liet weten dat u niet op de hoogte was of uw stiefvader ook convocaties had ontvangen, nochtans beweerde u dat uw grootmoeder in tegenstelling tot u nog contact met uw familie had (CGVS 25/07/2012 p. 5, 6). Gezien het belang van deze convocaties voor de inschatting van uw vrees is het redelijk te verwachten dat u, of uw grootmoeder op uw verzoek, verdere pogingen zou ondernemen om meer informatie over deze convocaties te krijgen. Of om na te gaan of naast u nog andere personen van uw familie werden opgeroepen.

Dergelijke nalatige handelingen ondermijnen verder de ernst van uw beweerde vrees.”

Verzoeker antwoordt dat hij gewoonweg stelde dat het feit dat politie samenwerkt met criminelen algemeen bekend is en dat corruptie schering en inslag is in zijn land van herkomst. Over het gebrek aan informatie aangaande de convocaties stelt hij dat zijn grootmoeder, behalve dat hij als getuige werd opgeroepen, niet meer informatie gegeven heeft.

De Raad is van oordeel dat de enkele verklaring van verzoeker dat het algemeen bekend is dat de politie in Oekraïne corrupt is, niet volstaat om te bewijzen dat het politieapparaat en criminele benden samenwerken.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker laat na de motivering van de commissaris-generaal aan de hand van concrete gegevens in een ander daglicht te stellen, waardoor die motivering als zodanig door de Raad wordt beaamd en overgenomen.

Vervolgens stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over de inhoud van de drie convocaties: *“U slaagt er enkel in om aan te geven dat u in 2003, 2004 en 2010 werd opgeroepen en dit in de hoedanigheid van getuige. U vermeldde algemeen dat op de convocaties uw naam stand, de plaats waar u naar toe zou moeten gaan en de datum.*

Echter bleek u niet te weten of in de convocaties wordt vermeld in welke zaak u als getuige werd opgeroepen, laat staan dat u zou weten in welke zaak. De naam van de persoon in wiens zaak u als getuige werd opgeroepen, herkende u daarbij geheel niet (CGVS 25/07/2012 p. 12, 13).

Gezien uw gebrek aan kennis over de criminelen die u zouden vervolgen, gezien uw ongefundeerde bewering dat de politie door middel van deze convocaties de belangen van deze criminelen zou dienen, kan het vastgestelde gebrek aan kennis over relevante informatie van deze convocaties op geen enkele manier aannemelijk worden genoemd.

Uw onwetendheid over deze convocaties en uw gebrek aan interesse in deze convocaties ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van uw beweerde vrees.

Bovendien is het merkwaardig, zoals u zelf opmerkte tijdens uw gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken, dat de autoriteiten een convocaties anti dateren, met name u werd opgeroepen

op 17 september 2003, terwijl deze convocatie werd afgegeven op uw adres op 18 september 2003. Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van deze convocatie."

Verzoeker herhaalt dat hij wist te vermelden dat hij werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige.

Met betrekking tot de vaststelling dat één van de convocaties aan verzoeker op zijn adres werd afgeleverd op 18 september 2003, terwijl verzoeker daarin werd opgeroepen op 17 september 2003, stelt verzoeker dat hij op het Commissariaat-generaal met dit gegeven niet geconfronteerd werd waardoor hij daaromtrent geen nadere verklaring kon afleggen.

Daargelaten de vraag of artikel 17 §2 van het koninklijk besluit nog van toepassing is na de opheffing van de artikelen 63/2 en 63/3 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat bedoeld artikel bepaalt dat:

"[...] § 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren. [...]"

Uit de lezing van het artikel blijkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie. Een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Bovendien wijst de Raad er volledigheidshalve op, net als de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dat verzoeker tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, zelf reeds opmerkte dat de eerste oproepingsbrief geantidateerd is (zie het verhoorblad van 4 juli 2012): *"De eerste brief werd opgesteld op 18/09/03 en vermeldt dat ik me moet aanbieden op 17/09/03. Ik weet niet hoe deze fout is gebeurd."*

Aangaande de door verzoeker aangehaalde geloofsovertuiging en de problemen die hij naar aanleiding daarvan zou ondervinden bij eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, stelt de commissaris-generaal vast dat: *"u deze vrees baseert op uw ervaringen die had opgedaan voor uw vertrek uit Oekraïne in 2003 en bijgevolg zijn uw ervaringen niet actueel."*

U verklaarde bovendien dat u via de media, via computer informatie had gezocht over hoe moslims werden behandeld in Oekraïne maar dat u niet had gelezen dat moslims in Oekraïne werden onderdrukt (CGVS 25/04/2012 p. 14, 15).

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat in Oekraïne er wel sprake kan zijn van sociale discriminatie van onder meer moslims maar dat de autoriteiten de religieuze vrijheid respecteert zowel in de wetten als in de praktijk.

Bijgevolg kan evenmin betreffende uw geloofsovertuiging besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker laat gelden dat personen die zich tot de islam hebben bekeerd door Oekraïners vervolgd worden en dat zijn bekering door de commissaris-generaal niet wordt betwist.

Hij wijst erop dat hij zijn legerdienst nog moet vervullen wat voor hem problematisch is daar hem een geval bekend is van een moslim die tijdens zijn legerdienst omwille van zijn religie werd vermoord.

Gezien de commissaris-generaal dit aspect van zijn asielrelaas niet vermeldde in de bestreden beslissing, is volgens verzoeker de beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met de informatie welke verzoeker bijbracht over de behandeling van moslims in het leger. Verzoeker verklaarde dat die informatie met betrekking tot de moord op een moslim dateert van toen hij nog in Oekraïne was (zie het verhoorverslag van 25 juli 2012, p. 14). De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande dat *"vastgesteld moet worden dat u deze vrees baseert op uw ervaringen die had opgedaan voor uw vertrek uit Oekraïne in 2003 en bijgevolg uw ervaringen niet actueel (zijn)."*

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met de verklaringen van verzoeker aangaande zijn dienstplicht, maar op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, terecht tot het besluit kwam dat de geloofsovertuiging van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet met zich meebrengt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, *“gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van terugkeer”*.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus, weerlegd werden en dat hij aldus in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar zijn land ook een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en dat uit het voorgelegde rapport van “Amnesty International” blijkt dat de politie er zich schuldig maakt aan mishandelingen.

Wat betreft de ingeroepen vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vereist dat verzoeker in concreto aantoonde dat hijzelf daadwerkelijk een risico loopt.

De verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, *in casu* het rapport van Amnesty International, volstaat niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van voormeld artikel. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 25 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE